

mig at ville være endnu vanskeligere at faa dette Spørgsmaal løst, og der kunde derfor maaske være nogen Grund til at overveje, om man ikke for de Redningsforsøgs Vedkommende, hvor det gælder om at redde Menneskeliv, lod Staten helt og holdent overtage Risikoen for en Forsikring i dette Øjemed. Det var denne Tanke, jeg gerne vilde antyde.

Jeg har udtalt min Anerkendelse af Maaden, hvorpaa Afvigelserne fra den tidligere bestaaende Forsikringslov ere foretagne. De vare nødvendige, naar man virkelig skulde komme til at lovgive saaledes paa dette Omraade, at man fik saa vidt muligt alle Søfolk med. Der er imidlertid nogle Afvigelser, som jeg ikke synes ere helt nødvendige, men det er mindre Ting i Forhold til hele den store Sag, det her drejer sig om. Der staa saaledes i § 18 i Slutningen af første Stykke: „For en Forringelse af Arbejdsloven af under 10 pCt. ydes ingen Penge-sum“. Det er en Afvigelse fra Loven af 7. Januar 1898 og paa et Punkt, hvor det forekommer mig, at det ikke havde været nødvendigt at fravige denne Lovs Bestemmelser. En Arbejder med under 10 pCt.'s Invaliditet faar Erstatning i Henhold til Loven af 7. Januar 1898, og vil være gunstigere stillet end den Sømand, hvis Invaliditet er af en lignende Beskaffenhed, og som ifølge denne Lov ikke vil faa nogen Erstatning. Disse to Arbejdere, hvis Kaar i øvrigt i alle Henseender ere lige, ville da ifølge de to Love — hvis jeg har forstaaet Loven rigtigt — blive ulige stillede, og det synes mig neppe er heldigt. Ogsaa denne Tanke vil jeg udkaste til Overvejelse.

Ligeledes kunde jeg nævne, uden at jeg skal opholde mig meget derved, at det synes mig, man gerne kunde have optaget Bestemmelserne fra Loven af 1898 angaaende Erstatningssummernes Størrelse, for ogsaa derved at de to Loves Bestemmelser saa tæt ind til hinanden som muligt.

Endnu en enkelt Ting vil jeg nævne: Bestemmelsen om, at de Sejlskibe, som ere over 300 Register Tons store, skulle behandles paa samme Maade som Dampskibe, altsaa ikke komme ind under de

Lempelser, som Lovforslaget bestemmer for de mindre Sejlskibe, nemlig at der af Staten ydes et aarligt Tilskud for at mildne Forsikringspligten for de Redere, som eje saadanne Smaaskibe. Saa vidt mig bekendt, er der ikke mange Sejlskibe, som ere over 300 Tons, nemlig kun 57 — det oplyses vistnok ogsaa i Anmærkningerne. Disse Skibe have en haard Konkurrent i de overlegne Dampskibe, og da de ifølge deres Størrelse ere henviste til oversøisk Fart og Langfart, og deres Risiko som Følge deraf er betydelig, idet de komme til Egne, hvor der hersker Klimatfeber og den Slags Sygdomme, og da de selvfølgelig ikke kunne give det samme Udbytte af deres Virksomhed som Dampskibene med de mere moderne tekniske Hjælpemidler, kunde det synes rimeligt, at man tog disse forholdsvis faa Skibe med ind under de lempeligere Bestemmelser, som gælde Skibe under 300 Tons. Det er ligeledes en Tanke, jeg vil henstille til Overvejelse.

Jeg skal ikke komme videre ind paa Enkeltheder, det finder jeg som sagt ikke Anledning til. Jeg har kun villet antyde disse faa mindre Ting, som jeg fandt, der kunde være Anledning til at nævne til Overvejelse for det kommende Udvalg.

At Lovforslaget ikke indeholder den hele og fulde Løsning af Ulykkesforsikringssspørgsmaalet, behøver jeg ikke at nævne. Det er en betydelig Udvidelse af den bestaaende Lovgivning, men nogen endelig Løsning giver Lovforslaget ikke. Det maa ogsaa erkendes at være forsigtigst, at man, hvor det drejer sig om at lovgive paa et saa vanskeligt Omraade, som det foreliggende, gaar frem Skridt for Skridt for at indhente de nødvendige Erfaringer — det er der ikke noget at sige til. Ud fra den Betragtning kan en stykkevis Løsning være fuldstændig berettiget. At en saadan ogsaa kan have sine Skavanker siger sig selv. Der vil altid være en Mængde Grænsetilfælde, som ikke kunne komme ind under den enkelte Lov, og som derfor blive udelukkede, saaledes som det af mig nævnte Eksempel om den arbejdsløse Sømand viser. Det har derfor glædet mig at se af de Anmærkninger, som følge Lovforslaget, at naar dettes Be-